

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Lantos Bálint Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda által képviseltBank Zártkörűen Működő Részvénytársaság alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 07. napján kelt 29.G.40.845/2016/17. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjai alapján, hogy az alperessel 2008. április 18-án kötött zálogszerződés 3.1.d. pontjának általa hivatkozott rendelkezése semmis. Másodlagosan annak megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjai alapján, hogy az alperessel 2008. április 18-án kötött kölcsönszerződés III.1.c. pontja, valamint a III.5. pontjának általa hivatkozott része semmis. A kölcsönszerződés III.5. pontja körében arra hivatkozott, hogy a kikötés a bizonyítási terhet megfordítja, mert az adósnak kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amennyit a bank kér. A támadott feltételben alávetette magát az alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, továbbá lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az alperes által meghatározott tartozása összegét. Ezen túlmenően az alperes jogosult a perbeli kikötés, valamint a saját nyilvántartásai alapján meghatározni a követelése összegét, és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni, amelyet a szerződéskötéskor hatályos 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségen marasztalását kérte. A felperes által támadott kölcsönszerződés III.5. pontja körében kifejtette, hogy az 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 131. §-a alapján pénzügyi műveleteiről köteles a számviteli jogszabályban meghatározott tartalmú nyilvántartást vezetni, továbbá a Hpt. 206. § (1) bekezdése szerint köteles legalább évente egy alkalommal a nyilvántartásai alapján készített kimutatást az ügyfeleinek megküldeni. Ez a rendelkezés nem tartalmaz joglemondást, nem zárja ki a tartozásösszegezésének felperes általi vitatását, ezért tisztességtelensége nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy érvénytelen a felperes mint adós, és az

alperes mint hitelező között 2008. április 18. napján létrejött D-AK-2803924 szerződésszámú Lakossági Jelzálog Kölcsönszerződés (Adósságrendező kölcsön) III.5. pontjának azon rendelkezése, amely szerint: „A szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen szerződés szerinti Kölcsön folyósításának időpontja, valamint az adós fennálló tartozása tekintetében a Hitelező e célra szolgáló nyilvántartásait és az e nyilvántartásokkal összhangban lévő nyilatkozatait kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni, a szerződő felek a Kölcsön folyósítása időpontjának a kölcsönszerződés alapján az Adós terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozása mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a Hitelező e célra szolgáló nyilvántartásai tartalmának. Az Adós/Zálogkötelezett hozzájárul, hogy a jelen okirati alapján, az Adós mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozását, esetleges végrehajtási eljárás indítása esetén is, a Hitelező megbízására az előbbiek szerint közjegyző tanúsítsa.”. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 36.000 forint perköltséget, továbbá felhívta a felperest, hogy leletezés terhével 8 napon belül fizessen meg 36.000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy ezt meghaladóan a peres felek a költségeiket maguk viselik.

Határozata indokolásában tényként rögzítette, hogy a peres felek 2008. április 18-án Lakossági Jelzálog kölcsönszerződést (Adósságrendező kölcsön) és „Jelzálogszerződés Ingatlant terhelő zálogjog alapításához” elnevezésű zálogszerződést kötöttek. A kölcsönszerződés alapján az alperes maximum 5.800.000 forintnak megfelelő 39.512 svájci frank összegű kölcsönt nyújtott 168 hónap futamidőre a felperes részére. A kölcsönszerződés III.1.c. pontja a kölcsön folyósításának egyik feltételét szabályozza, a III.5. pontja a felek megállapodását rögzíti az alperes által vezetett nyilvántartás tartalmáról, a zálogszerződés 3.1.d. pontja a zálogfedezet kiegészítésére tartalmaz rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolása szerint a felperes keresetét a régi Ptk. 205/A. § (1) bekezdése, 209. § (1), (4) és (5) bekezdése, 209/A. § (1) és (2) bekezdése, a Vht. 21. § (1) és (2) bekezdése, a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai alapján bírálta el és megállapította, hogy a kölcsönszerződés III.5. pontjának felperes által támadott rendelkezése a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Ez a kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontja alapján azért is tisztességtelen, mert kizárólag a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e. A támadott rendelkezéssel a felek az adós banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot, amely a szerződés részévé vált kötelezettségvállalás. Ez a kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai alapján tisztességtelen szerződési feltétel, mert egyoldalúan az alperest jogosítja fel a szerződés alapján fennálló felperesi tartozás összegének kiszámítására, a teljesítés szerződésszerű voltának megállapítására. A közjegyzői ténytanúsítvány és a záradékolt közjegyzői okirat alapján elrendelt végrehajtási eljárásban a felperes csak a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitathatja a tartozását és a Pp. 369. §-a alapján őt terheli annak bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, vagy megszűnt, amelynek következtében ez a szerződéses rendelkezés a bizonyítási terhet a felperes számára hátrányos módon megfordítja. A közjegyzői ténytanúsítvány miatt az adósnak kell azt bizonyítania, hogy nem a hitelező által meghatározott összegben áll fenn a tartozása. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezen a tényen nem változtat az sem, hogy az alperesnek jogszabály alapján kötelezettsége a tartozásról nyilvántartást vezetni és a felperes részére évente kimutatást küldeni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a kölcsönszerződés III.5. pontja vonatkozásában is a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását, másodlagosan, amennyiben a bizonyítási eljárás nagy

terjedelmű vagy megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés III.5. pontjának tisztességtelenségét okszerűtlenül és helytelen jogi következtetés alapján állapította meg. Kifejtette, hogy rá mint hitelintézetre vonatkozóan a számviteli és nyilvántartási rend részletes szabályait a Hpt. 13. § (1) bekezdése és 131. § (1) és (2) bekezdései határozzák meg. Ezen túlmenően a Hpt. 206. § (1) bekezdése további kógens szabályokat tartalmaz a hitelintézettel szemben az ügyfelei irányába fennálló tájékoztatási kötelezettségre vonatkozóan. A Hpt. ezen rendelkezései alapján köteles a felperessel szemben fennálló kölcsönjogviszony alapján a felek teljesítéseit saját rendszereiben nyilvántartani. Releváns továbbá, hogy a fogyasztói kölcsönszerződések esetében a hitelintézet által vezetett nyilvántartás irányadó voltát a jogalkotó ex lege jogszerűnek és ezáltal tisztességesnek ismerte el az elszámolás és forintosítás végrehajtására megalkotott ún. devizahiteles jogszabályokkal, amelyek körében hivatkozott a 2014. évi LXXVII. törvény 21. § (3) bekezdésére. Mindezekre tekintettel továbbra is hivatkozott arra, hogy a szerződés megkötésekor hatályos régi Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében ipso iure nem lehet tisztességtelen egy olyan szerződési feltétel, amelyet jogszabály határoz meg vagy amelyet a jogszabály előírásainak megfelelően határoznak meg.

Tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az ítéletében abban a vonatkozásban is, hogy a támadott rendelkezés következtében a szerződő felek között megfordul a bizonyítási teher és a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján vele szemben a felperes köteles bizonyítani. A felperest a saját tényállításai tekintetében a bizonyítási kötelezettség, illetve a bizonyíthatatlanság következményeinek viselése attól függetlenül terheli, hogy a szerződő felek az alperesi jogszabályi kötelezettséget a közöttük létrejött szerződésbe beemelték, avagy sem. Ez az eljárásjogi kötelezettség őt is terheli az általa tett tényállítások tekintetében. Bármelyik fél érvényesítene igényt a kölcsönszerződés alapján, úgy ebben a körben indított polgári peres vagy nem peres eljárásban érvényesülő bizonyítási terhet nem az eljárásban vizsgált szerződés rendelkezései, hanem az adott eljárásra irányadó kógens eljárásjogi jogszabályok határozzák meg. Ez pedig azt jelenti, hogy az adósnak a bizonyítási kötelezettsége akkor is fennáll, ha a szerződés egyáltalán nem tartalmazza a jelen perben támadott rendelkezést. A kölcsönszerződés megkötésétől kezdve a felperes részére biztosított volt a peren kívüli eljárás keretében az alperesi nyilvántartás vitatása, amennyiben azzal esetleg nem ért egyet. A békéltetési eljárások eredménytelensége esetén keresettel fordulhat a bírósághoz. Ezért fogalmilag kizárt, hogy a támadott rendelkezés a felperest jogorvoslati jogától fosztaná meg.

A végrehajtási eljárásban igénybe vehető valamennyi jogorvoslati eljárás esetén a Pp. mint mögöttes jogszabály ugyancsak alkalmazandó. Amennyiben a felperessel szemben végrehajtási eljárás lenne folyamatban, akkor a felperes annak a alaptalansága esetén kérhetné a végrehajtási eljárás megszüntetését. Ezen túlmenően végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránt pert is indíthat. Valamennyi jogorvoslati eljárás keretében ő lenne köteles bizonyítani, hogy a végrehajtani kért követelés a végrehajtható okiratban foglaltakkal szemben nem jött létre érvényesen, nem áll fenn, illetve eltérő összegben áll fenn. Függetlenül attól, hogy a peres felek a szerződésben deklarálták az alperest jogszabály erejénél fogva terhelő kötelezettséget vagy sem, illetve az bármilyen oknál fogva részlegesen érvénytelen volna, a felperest minden esetben ugyanazok a jogorvoslati, illetve eljárásjogi lehetőségek illetik. Mindebből pedig az következik, hogy a kifogásolt szerződési rendelkezés alapján nem fordul meg a felek között a bizonyítási teher sem, az semmilyen egyoldalú hatalmasságot nem ruház az alperesre. Azonos jogi következtetésre jutott a Pécsi Ítéltábla is a Pfv.VI.20.073/2016. számon folyamatban volt eljárásban hozott ítéletében.

Az alperes a fellebbezése kiegészítése körében a bizonyítási teher alakulásával kapcsolatos tisztességtelenség kérdésében hivatkozott a DH törvények hatálya alá tartozó szerződések érvénytelenségével kapcsolatos perekkel foglalkozó konzultációs testület 2016. november 9-én

tartott ülésén elhangzottakra. Ez alapján előadta, hogy a nyilvántartásról felvett közjegyzői ténytanúsítványba foglalt tartozás mértékének vitatása esetén a bizonyítási teher alakulása az azt vitató felek között nem a kölcsönszerződés III.5. pontjában foglaltakon alapszik, hanem a ténytanúsítvány minősített okirati jellegéből következik. Önmagában az, hogy a saját nyilvántartásának tartalmáról, közjegyzői ténytanúsítványt vetethet fel, ex lege nem minősülhet tisztességtelennek. Ez azért sem tisztességtelen, mert az így felvett közjegyzői ténytanúsítvány csak azt igazolja, hogy a nyilvántartásában a tanúsítvány szerint megjelölt összeg szerepel, amelynek helyességét az eljáró közjegyző nem vizsgálja. A kölcsönszerződés III.5. pontja alapján a ténytanúsítványban azt foglalja közokiratba, hogy az adott napon a nyilvántartásban mekkora összegű tartozás szerepel. Ez azonban nem zárja el az adós felperest attól, hogy az összeg nagyságát vitassa, azzal szemben jogorvoslattel éljen. Ugyanerre a következtetésre jutott a Kúria a Pfv.I.21.783/2016/5. sorszámu és a Pfv.I.21.384/2016/9. számú határozataiban.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedtek a zálogszerződés 3.1.d. pontjára és a kölcsönszerződés III.1.c. pontjára vonatkozó, a keresetet elutasító rendelkezései, ezeket az ítéletábra a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére irányult a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mert annak megalapozottsága esetén az érdemi felülbírálatra nem nyílik lehetőség. A felperesnek az elsőfokú eljárásban nem volt olyan bizonyítási indítványa, amit a bíróság ne foganatosított volna, bizonyítási indítványt a fellebbezésében sem terjesztett elő. A bíróság jelen perben bizonyítást hivatalból nem folytathat, így fogalmilag kizárt az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése további bizonyítás érdekében, ezért az ítéletábra érdemben vizsgálta az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntésével és annak jogi indokolásával az ítéletábra egyetért, azt a fellebbezésre tekintettel az alábbiakkal egészíti ki.

A régi Ptk. 209. § (2) bekezdése szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel, vagy más szerződésekkel való kapcsolatát. A kölcsönszerződés egyéb pontjai tehát a keresetben hivatkozott tisztességtelenség vizsgálata szempontjából nem hagyhatók figyelmen kívül. A perbeli esetben a kölcsön folyósításának feltétele a III.1.c. pont alapján, hogy az adós közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tegyen a bank által elfogadható tartalommal. A kölcsönszerződés III.1.c. pontja és a III.5. pont felperes által támadott rendelkezése együttesen alkalmasak a bizonyítási teher felperes számára kedvezőtlen megváltoztatására. A III.5. pontja rendelkezéséből az következik, hogy főszabályként a felperes tartozásának a megállapításakor a bank nyilvántartásaiból lehet kiindulni, mivel a támadott rendelkezés szerint ezt tekintik mértékadónak és hitelesnek, ugyanakkor amennyiben az téves adatokat tartalmaz, annak bizonyítása a fogyasztóra hárul. Ez a rendelkezés a felperesre telepíti annak a terhét, hogy a bank nyilvántartásaiban és az ezzel összhangban lévő nyilatkozataiban szereplő adatok téves voltát bizonyítsa, azaz igazolja, hogy a tartozása, például az alperes téves kamatszámítása miatt eltér a nyilvántartott összegtől, amely kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontja alapján minden további bizonyítás nélkül a régi Ptk. 209. § (3) bekezdése szerint tisztességtelen. A fogyasztó ugyanis nem rendelkezik kellő szakértelemmel és apparátussal ahhoz, hogy az I. rendű

alperes nyilvántartásait és az ehhez kapcsolódó nyilatkozatainak helyességét kétségbe vonja, annak téves tartalmát vagy egyéb hiányosságát bizonyítsa. Az ilyen szerződéses rendelkezés ezért alkalmas a fogyasztó és a bank közötti egyenlőtlenség előidézésére és a fogyasztó hátrányára a bankot olyan előnyhöz juttatja, amely megkönnyíti a fogyasztóval szembeni igényérvényesítés lehetőségét, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó joggyakorlását azzal, hogy vita esetén neki kell a bank nyilvántartásaiban és az ezzel összhangban lévő nyilatkozataiban szereplő tartozással szemben a nyilvántartás helytelenségét, a bank elszámolásának esetleges tévedéseit igazolnia, ezért az a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen.

A támadott kikötés szerint a felek a felperes tartozásának meghatározására a bank saját nyilvántartását tekintik hitelesnek, a fogyasztó az adott rendelkezésben a banki nyilvántartás adatait fogadja el, amiből az következik, hogy mindketten ezt tekintik irányadónak és a bank ebből állapítja meg, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e. A támadott kikötésben a fogyasztó a közjegyzői tanúsítványt a tartozás mindenkor összegének a közokirati tanúsításaként fogadja el, annak veti alá magát, hogy a tartozás mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Ez magában foglalja azt is, hogy annak megállapítására, hogy a felperes szerződésszerűen teljesít-e, kizárólag a bank jogosult a saját nyilvántartásai alapján, ezért ez a kikötés sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontját is.

A közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat és a tartozás összegének a bank nyilvántartásai alapján való megállapítása által a felperes lényegében előre elfogadja, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása azzal az összeggel azonos, amely az alperes nyilvántartásában tartozásként szerepel. Ez a két feltétel együttesen már azt eredményezi, hogy az alperes előre biztosítja a jogszabályi feltételek teljesülését ahhoz, hogy felmondás esetére az aktuális tartozás vonatkozásában a közjegyzői okiratot végrehajtási záradékkal lehessen ellátni, és ez alapján az adóssal szemben peres eljárás nélkül bírósági végrehajtást lehessen folytatni.

A közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátásának feltételei a Vht. és a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 112. § (1)-(3) bekezdései határozzák meg. A jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) bekezdése szerint az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és az ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást; a jogosult és a kötelezett nevét; a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét és jogcímét); a teljesítés módját és határidejét. A Kjt. 112. § (1) bekezdés c) pontja ezzel azonosan rendelkezik, így mindkét törvény érintett rendelkezésének második bekezdése szerint ugyancsak közokiratnak kell tanúsítania a feltétel vagy időpont bekövetkezését, ha a kötelezettség ezek bekövetkezésétől függ. A per tárgyát képező szerződési feltételnek a ténytanúsítványra vonatkozó része kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy megteremthetők legyenek a közvetlen bírósági végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei, azaz a kikötést éppen a Vht. szabályainak való megfelelés érdekében tartalmazza a szerződés.

A hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha rendelkezésre áll az aktuális lejárt és esedékessé vált tartozás összecszerűségét rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány is, amely a szerződés közokiratba foglalt felmondása esetén a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A záradékolás azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, melyet követően az adós felperes csak a végrehajtási perben annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás. Ezzel szemben abban az esetben, ha ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, akkor a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítania a követelés összecszerűségét is. A tényállításának alapja

nem vitásan a saját nyilvántartása lehet, de főszabály szerint őt fogja terhelni a bizonyítás, például a kamatszámítás helyességét illetően és a bizonyítás elmulasztásának következményeit viselnie kell.

Az alperes ezért alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a támadott kikötés a bizonyítási teher szabályait nem változtatja meg, sem a pénzügyi intézet által az adóssal szemben indított perben, sem egy esetleges végrehajtás megszüntetése iránti perben. Ezzel a rendelkezéssel ugyan a fogyasztó nem mondott le arról a jogáról, hogy a tartozás összegét vitathassa, azonban a kikötésben szereplő nyilatkozattal szemben már neki kell bizonyítania, hogy a közokiratba foglalt adat nem felel meg a valóságnak, a bankkal szembeni tartozásának ténye vagy összege attól eltér. Ez pedig azt is eredményezi, hogy az érintett kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg a közjegyzői okirat közokirati jellege folytán. A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján ugyanis a közokirat teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, azaz az adós tartozásának tényét és mértékét, amellyel szemben a fogyasztó kényszerül a Pp. 195. § (6) bekezdése szerinti ellenbizonyításra. Ugyanígy foglalt állást a Debreceni Ítéltábla a BDT2015. 3420. szám alatt közzétett eseti döntésében is, amellyel az ítéltábla a perbeli esetben is egyetért.

A Hpt. hitel- és pénzkölcsön nyújtásra irányuló pénzügyi szolgáltatási tevékenység fogalmi meghatározására, a Számviteli törvény és a DH törvények banki nyilvántartásokat elfogadó elszámolásra vonatkozó rendelkezései nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése értelmében ne lenne vizsgálható. A régi Ptk. 209. § (6) bekezdése a 93/13/EGK Irányelv 1. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, amelyet több, az Európai Unió Bírósága által hozott ítélet akként értelmez, hogy a kivétel a szerződő felekre a választásuktól függetlenül is alkalmazandó, valamint a felek eltérő megállapodása hiányában is a szerződés részévé vált jogszabályi rendelkezéseket tükröző feltételekre terjed ki. A hitelező saját nyilvántartása alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvány szerint fennálló mindenkor tartozás adós általi előre elismerése nem olyan szerződési tartalom, amely kógens jogszabályi rendelkezést tükrözne, vagy amelyik mint diszpozitív szabály a felek megállapodása hiányában egyébként is a szerződés részévé válna (BDT2017. 3629.). A szerződési feltétel tisztességtelensége nem áll összefüggésben az alperesi bank azon kötelezettségével, hogy a jogszabályoknak megfelelő nyilvántartást kell vezetnie, ugyanis nem ezen kötelezettséget foglalja magában.

Az ítéltábla rámutat még arra, hogy az alperes által hivatkozott, a Kúria által hozott Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítélet olyan perben született, amelyben a vizsgálat tárgyát a perbelitől eltérő tartalmú szerződési feltétel képezte, ezért erre az ítéletre alapított alperesi előadást nem lehetett figyelembe venni.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel igazolt költsége, ezért az ítéltábla a másodfokú perköltség viselése vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2017. szeptember hó 14. napján

dr. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

dr. Buglyó Gabriella

s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő